

Στους ποταμούς της Βαβυλώνας (Σταύρος Μπαλογιάννης, Ομότιμος Καθηγητής Ιατρικής ΑΠΘ)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σαν σταματήσαμε στους ποταμούς της Βαβυλώνας
τα χέρια μας δεν είχαν πια τη δύναμή
να αγγίξουν τις χορδές της Λύρας μας.
Στ' αυτιά ακόμα ηχούσανε οι θόρυβοι της πόλης,
τα μάτια ήταν θαμπά απ' τα πολύχρωμα φώτα των δρόμων.
Κόπος, πόσος κόπος να κατεβείς στη Βαβυλώνα!

Η πόλη είναι χαμηλά στο βάθος της πεδιάδας
στα δύο ποτάμια ανάμεσα, μακριά απ' τον ήλιο

κι' ώσπου να 'ρθεις από υψηλά κουράζεσαι
και το νερό των ποταμών πικρό,
Στο δρόμο ξέχασες το ωραίο τραγούδι
και δεν υπάρχει άνεμος να φέρει από μακριά
της Τιβεριάδας τον γλυκό απόηχο.

Κρεμάσαμε τη Λύρα μας στους κλάδους του άκαρπου δένδρου
και περιμέναμε τη δρόσο της αυγής να ξεδιψάσουμε.
Αυτή ήταν η Βαβυλώνα. Πικρό νερό, φώτα πολύχρωμα, θαμπά,
δρόμοι στενοί, αδιέξοδα, λιθόστρωτο, Εβραϊστί δε Γαββαθά
πλήθος φωνές, πολύς καπνός, χόρτα ξερά και πόνος.
Δάκρυα κυλήσανε στη θύμηση της μακρινής πατρίδας,
τον ήλιο που ανέτελλε στις χιονισμένες τις κορυφές,
τα ρόδα τα ευώδη, τα ταπεινά τα κρίνα του αγρού,
σε ελιές που λάμπανε στο ασημένιο φως του φεγγαριού,
πλαγιές που ακούγανε γλυκά να υμνολογούν αηδόνες
σαν βράδιαζε σιμά στις δροσερές πηγές.
Δάφνες που φύτρωναν παντού, αιώνες,
γεμάτες με κλαδιά που ανθίζανε στις ολοφώτινες ακτές.
Κόψαμε ξύλα απ' τον κορμό του άκαρπου δένδρου,
τα δέσαμε σφικτά με τα αγκάθια τα ξερά
και τη σχεδιά φτιάξαμε, για να περάσουμε
από το πέλαγος των οικτιρμών της Ηλιοστάλατης Χαράς,
ελπίζοντας να αφήσουμε τους τελευταίους ήχους
απ' τις χορδές της Λύρας μας, στις όχθες της Πατρίδας.

Από την συλλογή «Λίγες λέξεις μέσα από την γλώσσα της σιωπής» Εκδόσεις Μάτι